

S p e k t r u m

Červen 2018

**zpravodaj
Českomoravské rady
Svazu klubů mládež**

*Českomoravská rada Svazu klubů mládeže
přeje všem svým kolektivům, členům a příznivcům
hezké prázdniny, dovolenou a léto plné slunce a pohody*

Z činnosti našich klubů

Bárováček

Dětský folklorní soubor Bárováček začal v letošním roce již 61. rok svého působení v oblasti dětského folkloru v jižních Čechách a během února 2018 vystoupil hned na dvou akcích pořádaných u příležitosti masopustního období. Bárováček, jehož domovskou základnou je ZŠ a MŠ J. Š. Baara v Českých Budějovicích, nejprve s pásmem Masopust uspořádal vystoupení pro žáky základní školy, kde sklídl zasloužený potlesk. A dokonce si díky tomuto vystoupení získal dva nové členy souboru.

Pásmo Masopust, které má soubor ve svém repertoáru od loňského roku a které vzniklo za finanční podpory Magistrátu města České Budějovice a Svazu klubů mládeže, si za tu dobu získalo u tanečníků, zpěváků a muzikantů velkou oblibu. V Masopustu vystupuje okolo 40 dětí ze třech oddělení. Soubor vydal také CD s názvem Masopust, které natočila dětská kapela ve spolupráci s kapelou učitelkou pod vedením ředitele školy Mgr. Vladimíra Čunáta v listopadu 2016.

Druhé vystoupení s Masopustem bylo v Dětském centru Arpida pro rehabilitaci osob se zdravotním postižením, s nímž Bárováček spolupracuje již dlouhá léta. Pravidelně totiž v tomto dětském centru vystupuje v čase vánočním s pásmem Koled a také v červnu u příležitosti loučení se školním rokem. Nyní to vypadá, že se spolupráce rozšíří rovněž o čas masopustní, neboť přijetí masopustních maškar – zvláště pak medvěda, koně, báby s nůší, kozy, židů, ale i dalších bylo opravdu bouřlivé. Zájem byl také o kominíčka, protože komu by se nehodilo trochu štěstíčka? Úsměv na tvářích dětí vykouzlilo i velké množství šašků, kteří žonglovali, dělali stojky, hvězdy a všelijaké další kejkle. Odměnou pro všechny bylo společné posezení u krbu, pečení buřtíků a došlo samozřejmě i na společné fotografování.

Teď už jsou všechny masky pěkně uklizené a čekají na příští masopustní rej. Do Masopustu zařazujeme děti až od druhé třídy, a tak se ti letošní prvňáčci už nemohou dočkat, až zase otevřeme kouzelnou skříň s masopustními rekvizitami a oni si tam vyberou právě ten svůj kostým či masku a přidají se k ostatním dětem. To ale bude až za rok.

Lenka Skleničková,
vedoucí souboru Bárováček

Masopust s Bárováčkem

Jarní vystoupení PRÁCHEŇÁČKU

13. dubna 2018

Dům kultury Strakonice

Dětský folklorní soubor Prácheňáček, který ve Strakonících působí už od roku 1981, se v letošním roce rozhodl uskutečnit Jarní koncert. S jeho přípravou začaly děti hned po vánočním vystoupení, takže relativně včas. Přesto měli hlavně vedoucí plné ruce práce, aby všechno klaplo a všechna pásma, která se měla v programu objevit, se stačila nacvičit. A není divu. Jarní vystoupení – to byl velký křest pro nejmladší skupinku Prácheňáčku (děti ve věku 5 – 7 let), která se chtěla blýsknout.

Vystoupení začalo tradičním pásmem „Vynášení mořeny“, které má soubor sice v repertoáru už odnepaměti, ale současná starší skupina Prácheňáčku, což jsou děti kolem 12 let, s ním zatím mockrát nevystupovala. Mořenu pak na jevišti vystřídali právě nejmladší Prácheňáčci s pásmem „Havěť u vody“, které je plné říkaček, písniček a hlavně hraní na čápy, žáby, ráčky a další „havěť“. A protože bylo krátce po Velikonocích, troufl si Prácheňáček zařadit i „Velikonoční pásmo“,

s nímž se minulý rok probojoval až do celostátní přehlídky dětských folklorních souborů v Jihlavě.

Velikonoční tematiku pak vystřídalo Pásmo „Mládeneček“, které už taky něco pamatuje, ale protože to je pásmo velice svižné, plné humoru a veselých písniček, zařazuje ho soubor často do svých vystoupení. Následoval tanec Štajdyše a pak přišel na řadu zlatý hřeb večera – pásmo „Chůdy“. Na jevišti se představilo se svým uměním chodit na chůdách, a občas dokonce i poskočit, všech 12 chlapců ze starší skupiny. Byla to podívaná a chlapci také za svůj výkon sklidili od obecenstva zasloužený potlesk. A protože potřebovali trochu vydechnout, nastoupili na jeviště s pásmem „U potoka“ opět nejmladší Prácheňáčci. Tréma sice dělala své, ale drobné chybičky vyvolávaly v tvářích diváků jen větší úsměvy.

Malé souboračky vystřídala tentokrát velká děvčata s milým pásmem „Královničky“ plným hezkých písniček. Do třetice potom dostali slovo ti nejmladší. Pásmo „Hadrník“, které předvedli, už bylo pro ně třešničkou na dortu. Vždyť jej také cvičili nejdéle, a tak si to před závěrem koncertu ještě na jevišti užili. Finále patřilo starším souborákům, kteří po pásmu „Hrábě“ ještě přidali svižný a náročný tanec Kalamajka. A víc už by z nich, podle jejich slov, asi opravdu nikdo nedostal.

Za svůj výkon sklidili na závěr všichni účinkující veliký aplaus, k němuž se přidali i vedoucí souboru – Sylva Svobodová a Jaroslav Bašta. Byl opravdu zasloužený. Vždyť si děti program nejen odtancovaly, ale také samy odmoderovaly. Celým koncertem Prácheňáček doprovázela muzika, jež si říká Strakoňáček a je složená především z maminek dětí či bývalých, již odrostlých členů souboru. Vedoucí muziky je Julie Vlčková. A pokud budete chtít Prácheňáček vidět v akci, určitě nezapomeňte zavítat na letošní, již 23. Mezinárodní dudácký festival, který se ve Strakonících uskuteční ve dnech 23. – 26. srpna 2018.

Jaroslav Bašta,
vedoucí DFS Prácheňáček

Prácheňáček

Jitřenka

V Kláštěrech se slaví Velikonoce opravdu tradičně i s lidovou hudbou. Po celou dobu Velikonoc byl pro návštěvníky českokrumlovského areálu Klášterů připraven velmi pestrý program. Jinak tomu nebylo ani poslední den, kdy se na Boží hod velikonoční rozezněly jeho prostory muzikou a zpěvem. Děti z folklórního souboru Jitřenka kouzly lidem úsměvy na tvářích.

Kvůli nevládnému jarnímu počasí se první polovina velikonočního vystoupení konala v krásném prostředí klášterního sálu. Počasí se po chvíli ale přeci jen udobřilo, a tak děti mohly předvést své taneční kroky, zpěvy a kroje přímo v prostorách Klášterního dvora. A že opravdu bylo co k vidění! Tančily nejmladší děti z přípravného oddělení i ti starší z hlavního souboru.

Své taneční vystoupení zakončila Jitřenka přednesem velikonočních říkanek, při kterém všichni chlapci ze souboru netrpělivě drželi v ruku pomlázku. Na co? No přece aby mohli děvčata řádně vyšlehat, aby zůstala zdravá a krásná po celý rok!

Návštěvníci této velikonoční akce si mohli například namalovat kraslice, nebo uplést pomlázku. Lidová hudba a děti v krojích podtrhávaly tradiční velikonoční atmosféru. Folklór zkrátka k tomuto období nepochybně patří.

Za DFS Jitřenka Český Krumlov

Radka Kmochová

Jitřenka Velikonoce

Malý Furiant

Folklorní soubor Malý Furiant oslavil své 30. Výročí

Byla to velkolepá oslava. V sobotu 19. května 2018 vítal diváky v českobudějovickém DK Slavie sál vyzdobený rekvizitami, které slouží souboru při různých vystoupeních: kroje, masopustní masky a obleky, rybářské oblekové doplňky, rekvizity pro vítání jara, velikonoční nebo vánoční pořady (morana, masky Lucek, Barbor, čertů, andělů apod.). Vystavené kroniky vypovídaly o úspěších souboru Malý Furiant.

V zákulisí se připravovali hudebníci a především tanečníci. A bylo jich nespočet, vždyť Malý Furiant oslavoval 30tileté výročí svého trvání. Na koncert se dostavili i někteří bývalí členové souboru, aby si zopakovali tance, které tančili, když byli ve věku dětském a mladistvém: hulány, dřeváky, obkročák, polku, furianta, sousedskou, jihočeská kolečka. Nyní je už vlastně tančili svým dětem. Z jeviště odcházeli vždy za bouřlivého potlesku.

Rovněž současným dětským tanečníkům Malého Furiantu se vystoupení povedlo na výbornou. Koncert se vydařil zásluhou vedoucího Jožky Kadubce, který zorganizoval vše potřebné, a díky umělecké vedoucí Jiřině Štochlové, která je s Malým Furiantem od samého počátku. Je příjemné vidět, že zájem o lidovou píseň, tanec a o naše tradice vůbec, který se probudí u dětí, přetrvává do dospělosti.

Pohled diváka koncertu

Bylo to náročné. Ani ne tak koncert samotný jako dát dohromady bývalé členy na pár stejných termínů, připravit program a celý jej nacvičit. Kamarádi, kteří se dlouho neviděli a několik let netancovali (někteří třeba i 15 a více), si mají neustále co povídat. Když už ne o současném životě či společných vzpomínkách, tak třeba o tom, jestli je v daném tanci pár kroků doleva nebo doprava. Udržet morálku na zkouškách s sebou neslo hodně umu, ale cíl jsme měli společný. A tak jsme si to 19. května v podvečer všichni moc užili. Jak my na jevišti, tak i diváci. Sál i zákulisí byly skutečně nabitě pozitivní atmosférou. Jakožto hudebník jsem si uvědomil, že je to nanejvýš uspokojivé hrát pro tanečníky, kteří si to užívají tak, jako Malí Furianti. Na závěr nezbývalo, než si navzájem popřát, ať se přinejmenším za dalších deset let zase sejdeme v takové síle a radosti.

Malý Furiant tento rok čeká ještě zájezd do Francie. Se souborem Armor Argoat z Lorientu slavíme další výročí, a to 10 let společného přátelství.

Josef Kadubec,

vedoucí souboru Malý Furiant

Malý Furiant

Folklórní vzpomínka na Marii Oberfalcerovou

Maruška by letos v květnu oslavila své nedožitě 75. narozeniny. I to bylo jedním z důvodů uspořádat jak jinak než taneční, folklórně laděný večer, jehož prostřednictvím jsme si mohli na tuto výraznou osobnost jihočeského folklóru a jihočeské kultury vůbec stylově zavzpomínat. Akce se konala 18. května 2018 v komorních prostorách Malé scény českobudějovického DK Metropol pod záštitou Českomoravské rady Svazu klubů mládeže.

Pořadem prováděl moderátor a dlouholetý kronikář souboru Furiant Vladimír Buldra, který spolu s devíti hosty divákům i všem 130 účinkujícím postupně připomínal stěžejní etapy Maruščina profesního života. Na jevišti se během večera vystříдалo sedm folklórních souborů, z nichž všechny patří k těm nejlepším jihočeským a každý byl s životem Marie Oberfalcerové do větší či menší míry spojen.

Bezesporu prvním a v programu též i posledním z nich byl soubor lidových písní a tanců Furiant, který Maruška spolu se svým manželem Karlem Oberfalcerem koncem 70. let založila a jehož byla až do poloviny let 90. uměleckou vedoucí a choreografkou. Furiant předvedl dvě z jejích krásných choreografií: Rejdovák a rejdovačku a Obkročáky. Chybět ovšem nemohla ani Skočná Kosa tupá, sólový tanec postavený Zorkou Soukupovou přímo „na tělo“ pro Marii a Karla, oba vynikající tanečnický. Furiant choreografii pro tuto příležitost znovu nastudoval a

upravil pro dva páry, symbolicky se tak na pódiu místo Marie roztančila i její dcera Lenka a místo Karla zase na parket vnesl trochu Prácheňska Patrik Ředina.

Ještě jako na Uhlíkovou a rovněž zakládající členku SKM na Marušku zavzpomínal první ze zmíněných hostů, předseda Svazu klubů mládeže Miloslav Huttr. Nejen jako metodičku folklóru a scénického tance Krajského kulturního střediska ji zase znala její dlouholetá profesní kolegyně Marcela Macková, která vyzdvihla skutečnost, že právě zásluhou Marie Oberfalcerové se jihočeskému regionu, jako jedinému v republice, podařilo nikdy nenarušit sled bienálních přehlídek dětských folklórních souborů. Jihočeský soubor písní a tanců Úsvit poté svým vystoupením pod taktovkou Miroslava Stechera připomněl začátky Maruščina působení ve folklóru, neboť členkou Úsvitu byla plných 20 let.

Sylva Svobodová, umělecká vedoucí strakonického dětského souboru Prácheňáček, poznala Marii jako zapálenou organizátorku soutěží a neméně důležitých pravidelných praktických školení pro vedoucí a členy souborů. Pod křídly SKM pak mohl Prácheňáček díky Marušce před několika málo lety vycestovat až do Číny. A že to byla skvělá volba, ukázal tento vítěz poslední krajské přehlídky dětských folklórních souborů i na Malé scéně. Důležitou roli v životě Marie pak sehrál další host večera, Prácheňský soubor písní a tanců Strakonice. Jeho dlouholetým tanečníkem a organizačním vedoucím byl právě Karel Oberfalcer, na kterého před vystoupením zavzpomínal Zdeněk Pilík, primáš Prácheňáků.

Malý Furiant a jeho umělecká vedoucí Jiřina Štochlová svým příspěvkem připomněly, že Marie stála u zrodu tohoto dětského souboru a že i v pozdějších letech spolu na poli nelehké, ale záslužné práce s dětmi dále spolupracovaly. Dalším hostem pořadu byla Mladá dudácká muzika ze Strakonic a již zmiňovaný Patrik Ředina, její vedoucí, který zase diváky pobavil osobní humornou vzpomínkou na Marušku a její preciznost.

V neposlední řadě pak tancem i zpěvem potěšil Blaťácký soubor ze Ševětína v nádherných, bohatě zdobených krojích. Jeho vedoucí Marie Švejdová se s diváky podělila o své vzpomínky na Marušku jednak coby učitelku projevu či techniky lidového tance, jednak svou přítelkyni, s níž prožívala nelehké i veselejší momenty života. A ve výčtu významných profesních etap Maruščina života nechybělo ani její téměř 20leté angažmá v Domě dětí a mládeže v Českých Budějovicích, kde „jejím“ tanečním studiem prošlo každoročně na 600 dětí a dospívajících. Ředitel DDM Josef Hošek vzpomněl nejen její legendární Discodromy, tedy postupové soutěže moderního a výrazového tance, které svou jedinečnou atmosférou zaplňovaly celou českobudějovickou sportovní halu. Po osobním příspěvku dcery Lenky a poděkování všem přítomným stejně jako SKM za jeho finanční podporu jsme celý pořad završili společným zpěvem Maruščiny nejoblíbenější písničky Marjánko, Marjánko.

Podle všech ohlasů se Folklórní vzpomínka na Marii Oberfalcеровou opravdu povedla. Program měl spád, mnozí se o Marii dozvěděli i něco nového a navíc zažili, kolik radosti umí přenést lidový tanec. Vzhledem k tomu, že v průběhu celého večera se také promítaly fotografie zachycující hlavní aktérku v nejrůznějších životních momentech – tanečních, pracovních, společenských, soukromých, rodinných, ale hlavně vždy usměvavých – zdálo se, jakoby tam Maruška vlastně byla s námi. Bylo to velmi milé a zároveň i lehce dojemné vzpomínání...

Za organizační tým „akce Maruška“

Lenka Štěpanyová

Plakát akce

**Folklórní vzpomínka
na Marii Oberfalcеровou**
pátek 18. května 2018
19:00 hod.
Malá scéna (DK Metropol)
Senovážné náměstí 2, České Budějovice
(vstup od Mlýnské stoky)

Účinkují jihočeské folklórní soubory:
Furiant České Budějovice
JSPT Úsvit z Českých Budějovic
Blatácký soubor Ševětín
Prácheňský soubor písní a tanců Strakonice
Mladá dudácká muzika Strakonice
a dětské folklórní soubory
Malý Furiant z Č. Budějovic
a Prácheňáček ze Strakonice

vstupné 50 Kč
Vstupenky v předprodeji DK Metropol.

Akce je pořádána pod záštitou Českomoravské rady Svazu klubů mládeže.

Furiant tančí Obkročáky

Úsvit České Budějovice

Prácheňáček ze Strakonice

Prácheňský soubor Strakonice

Malý Furiant z Českých Budějovic

Mladá dudácká muzika Strakonice

Blat'ácký soubor Ševětín

Závěrečná Marjánko, Marjánko, Marjánko má

FK ADMIRA Praha

Tým FK ADMIRA Praha se v termínu 18.-20.5.2018 zúčastnil mezinárodního turnaje Bavaria Cupu v Německu.

První naše zastávka byla páteční návštěva Allianz Arény. Kluci měli možnost projít jak VIP kabinu, konferenční místnost, muzeum, zahrát si fotbálek, zakřičet si na stadionu gól a nechyběl ani shopping. Myslím, že i rodiče si užili své.

V sobotu začali kluci vítězstvím proti rakouskému mužstvu SV Horn, poté následovali dvě prohry (s Německem a Polskem), rozhodčí nebyl na naší straně, ale i o tom je život.

V neděli jsme začali opět vítězstvím se Spartakem Kbely a poté prohrou s rakouským týmem - již po druhé s SV Horn.

Kluci vybojovali krásné 6. místo, turnaj si užili a věřím, že to pro ně byla velká zkušenost.

FK ADMIRA

FK ADMIRA

SAL

Loutkářské dostaveníčko potěšilo všechny

Jak už bývá pravidlem tak o prvním jarním víkendu loutkáři z Prahy a Středočeského kraje zamířili na divadelní festival do Kobylis. V Divadle Karla Hackera domácí soubor Loutkové divadlo Jiskra společně s Městskou částí Praha 8 pořádali v pořadí již 43. Festival pražských a středočeských loutkářů. Letošní ročník byl mimořádný. Na scéně Divadla Karla Hackera se po tři festivalové dny vystříдалo celkem deset loutkářských souborů. Návštěvníci tak měli opět jedinečnou příležitost vidět představení souborů, za kterými by jinak museli na jejich domácí scéně cestovat mnoho kilometrů. Nabídka titulů byla rozmanitá. Známé klasické loutkové pohádkové motivy Popelka, Smolíček, Červená Karkulka, Kašpárek a čerti doplnila další neobvyklá představení Gulliver, Pražské pověsti, Malý princ a další.

Na festivalu samozřejmě nemohlo chybět ani vystoupení domácího pořadatelského souboru Loutkového divadla Jiskra. Ten vystoupil s nově připravenou pohádkou Popelka. Toto představení je netradičně připraveno pro loutky na krátkém vedení. Má svoji vlastní přenosnou scénu. Toto mimořádné festivalové vystoupení patří mezi dalších čtyřicet pět, které tento soubor na scéně Divadla Karla Hackera každoročně pro své diváky odehraje od září do června.

Pražský festival je přehlídkou soutěžní a je pevnou součástí krajských postupových přehlídek na každoroční celostátní přehlídku loutkových divadel v Chrudimi. Soutěžní přehlídka musí přirozeně mít svojí porotu. V té letošní zasedla loutkoherečka Jitka Dvorská, loutkoherec a člen divadla Spejbla a Hurvínka René Hájek a dramaturg národní přehlídky Loutkářské Chrudimi Michal Drtina.

Celý festival vyvrcholil nedělním slavnostním zakončením, kterého se zúčastnili i zástupci Městské části Praha 8. Vzpomínkové účastnické diplomy a porotou udělaná čestná uznání převzali ocenění loutkáři z rukou starosty Romana Petruse a radní Jany Solomonové.

Diplom za první místo získalo Divadlo Na Háčku za své představení Jarní Medvědiny.

Divadlo Na Háčku představení Jarní Medvědiny

LD Jiskra představení Popelka

LD Jiskra představení Popelka

Werichovci

Karel Bartovský úryvek z jeho vzpomínek

Jsem rodilý Plzeňák a mým životem významně prostupuje osmička. Narodil jsem se v březnu 1928, kdy – jak mi vyprávěli rodiče – byly takové mrazy, že zamrzaly kolečka od kočárku! Osudový rok 1938 jsem prožil na plzeňském Lochotíně a celou válku v Plzni – Doubravce, kde byl otec správcem a výčepním v Sokolovně (za války to pak Sokolovna přirozeně nebyla), já jsem byl rovnou ze školy totálně nasazen jako pomocný dělník do Škodovky. V březnu v pětáctýřicátém byla Doubravka, ačkoliv byla čtvrtí jen rodinných domků, totálně vybombardována. Posbírali jsme, co nám zbylo, a s vozíčkem peřin jsme se přestěhovali ke známému pekaři do Dýšiny u Plzně. Tam jsme přespávali přímo nad jeho pekárnu a všichni jsme pomáhali při pečení chleba. Dodnes cítím tu lahodnou vůni, když jsem vodou „štrejchoval“ horké bochníky! A pak už přišel konec války a příchod Američanů, které jsme radostně vítali na demarkační čáře u Kyšic, kde se jim zrovna vzdávala kompletní divize SS generála Schrodera, prchající s K. H. Frankem z Prahy před Rusy.

Otec si poté od pivovaru pronajal hostinec v Bukovci u Plzně a já jsem se tam učil čišničině. A také vedl junácký oddíl a makal na zemědělských brigádách.

A pak zase přišel rok s osmičkou na konci a Lidový dům, který jsme měli v nájmu, chtěli užívat komunisté... Tatínek se nepohodl s budoucím primátorem Plzně a už jsme byli „vyakčnění“ do Bezdruzic v pohraničí. O rok později jsem jako vedoucí dětského souboru absolvoval v sousedních Konstantinových lázních příslušné školení a víceméně omylem nastoupil coby kulturní referent do jedné ze zotavoven u Máchova jezera. Tamní parádní čas skončil mým odchodem na vojnu do Domažlic (vojna mě ale neděsila, protože jsem sportoval a měl dobrou fyzičku“), kam za mnou vojenští „kontráši“ přivezli hlášení bezdružických funkcionářů o tom, že pocházím z nespolehlivé rodiny, neboť můj otec (ateista) hrával s farářem, jenž byl sledován tajnou policií, pravidelně mariáš! Stačilo to k tomu, abych dostal kvalifikaci „E“ a byl převelen k „černým baronům“ do Zbůchu u Plzně.

Byl jsem pořádně naštvaný, ale našťastí se mi tam zalíbila havířina. Byla to pravá chlapecká práce, navíc v dobré partě a dostal jsem perfektní zaškolení od jednoho havířského machra, neodsunutého, německého antifašisty. Se sbíječkou to uměl virtuózně a naučil mě, že uhlí je živel a jak ho sbíječkou zkrotit, aby se sám sypal do žlabu... Sloužil jsem tam dva a půl roku, pak si to ještě prodloužil civilní brigádou, ale pak už jsem měl vojny plné zuby, i když jsme tam měli dobrý soubor (jmenoval se Hej rup), v němž se zpívaly „ježkovky“ s texty V+W. S tím souborem jsme dokonce jeli na soutěž do Karviné, a to jsem poprvé poznal Ostravu. Ani jsem ji tehdy pořádně nevnímal, neboť jsem měl oči plné popílku, který tam v té době „sněžil“ celoročně.

Po pár letech jsem se oženil, a protože mi přislíbili byt v Karviné, šel jsem jako havíř na důl ČSA. Dělal jsem tam v rubání více než rok a uhnal si zápal plic (příliš jsem se nešetřil a pracoval i o nedělích). Vzápětí se mi narodil první kluk, také

Karel, v rodinné dynastii třetí (dnes máme dokonce už i Karla pátého) – samou radostí jsem se ani pořádně nedoléčil a po pár týdnech si uhnal recidivu. Babička z Orlických hor mě pak za čtvrt roku vyléčila kozím mlékem, ale doktoři mě už do dolu nepustili. Tak jsem začal dělat výchovného pracovníka v domově mladých horníků v Karviné 6 a brzy jsme tam dali dohromady hornický soubor Pěrun. Byla to skvělá parta: každý rok jsme si naložili stany do autobusu a objížděli o dovolené s estrádami Československo (dostali jsme se i do Hronova). Vydrželi jsme spolu 13 let a dodnes se čas od času scházíme. Naposledy při mé osmdesátce jsme v Petrovicích oslavovali padesát let od založení souboru a přijelo téměř třicet „pěrunů“ z celé republiky!

V Ostravě jsem spolupracoval i s Vladimírem Jirouskem, Vaškem Čapkem, Karlem Biňovcem a Karlem Čejkou při pořádání kabaretů a založili jsme tu pětiletou tradici kabaretních festivalů zvaných „KaFe“. Při druhém ročníku se nám spolu s Luděkem Eliášem podařilo porodit v Divadle Petra Bezruče kabaretní představení „Štafle“. Režii měl tehdy Jan Kačer, výtvarníkem byl Luboš Hrůza a autorsky vše připravil Rost'a Volf. Úhrnem to byla nadšená divadelní parta, které po bouřlivém úspěchu v Praze sám prezident Novotný na popud STB zakázal vystupování mimo Ostravu.

Další nezapomenutelný rok byl rok 1968. Nadšeně jsem se tehdy angažoval v obrodném procesu, nechal si narůst plnovous a na veřejné schůzi vyhlásil, že se nechám oholit jen od vedoucího tajemníka KSČ v Karviné, až odstoupí a vrátí se zpět ke svému původnímu povolání. Všechno mohlo vyjít, kdyby k nám nevtrhli okupanti. Tajemník nešel do officíny, ale do Prahy na ÚV KSČ, kde se postaral o to, abych jako pravicový oportunista dostal zákaz jakéhokoliv zaměstnání v Karviné, ani na lopatu jsem neměl nárok. Musel jsem mimo okres: dokončil jsem v Opavě hotelovku a pracoval jako číšník v Novém Jičíně v Radničním sklípku. V novém zaměstnání jsem se seznámil se svojí druhou manželkou, která tehdy studovala pedagogickou školu, a za ní jsem se po čtyřech letech přestěhoval do Ostravy. V Ostravě se mi v padesáti letech narodil třetí syn Michal a já dělal barmana v Ostravě na Šalamouně a také při premiérách v klubu Divadla Petra Bezruče. Inu, stará láska nerezaví a také se ještě objevila jedna nová: džez. A ty vousy z osmašedesátého mi už zůstaly.

Bydleli jsme v Ostravě - Mariánských horách a u nás byla zkušebna, kde hrávala formace „Heřmánek“ profesora konzervatoře - Heřmanského. Pak jsme s houslistou Zdeňkem Lánským, multiinstrumentalistou Mít'ou Dostálem a dalšími muzikanty založili JAZZ PER PEDES. To byla báječná etapa mého života: v Divadle hudby v Ostravě jsme mapovali historii her Osvobozeného divadla Voskovce a Wericha a písniček Jaroslava Ježka. Dokonce jsme natočili pár „ježkovek“ v rozhlasu – ještě se tu a tam vysílají.

To bylo kolem roku 1978, kdy jsme připravovali pořad „Divotvorný pan Werich“ - pan Werich nám písemně radil, co do něj zařadit, a také nám napsal: „Závidím Vám ten elán, který ze mě už dávno vyprchal. Držte se elánu, to je nejlepší droga“. Na premiéru už přijet nemohl a brzy potom nám všem odešel. V osmdesátých letech Jazz per pedes (název znamenal - pěšky, vlastní silou)nahrál v amatérském

studiu orchestrální podklady k „ježkovkám“, a vznikl zájezdový soubor Per Pedes, který s komponovaným pořadem Divotvorný pan Werich vystupoval pro mládež v celém Moravskoslezském kraji. V něm jsme kromě písniček z Osvobozeného divadla, reprodukovali i dialogy W + V (tzv. předscény neboli forbíny).

V roce 1988 jsme očekávali, že se ta nenormální normalizace už konečně položí, ale museli jsme ještě rok počkat, než to ruplo – byla to ukrutná rána a dodnes se z toho kouří.....

Hned v prosinci 1989 jsme založili Werichovce, což bylo Sdružení pana Jana pro srandu a kulturně společenský život mladých věkem či duchem. A toto sdružení (nyní spolek podle nového zákona) funguje dodnes a je výjimečné tím, že centrum má v Markvartovicích u Ostravy – ne v Praze, jako je tomu u většiny celostátních organizací.

Werichovci jsou nejen věkem či duchem mladí, ale taky se starají o nastupující generace. Děláme pro ně celostátní akce – Čochanova Třeboň, pro mládež - soutěže, výstavy, besedy, přednášky, pohádkové akce, pořádali jsme Werichiády (první proběhla v Divadle ABC v roce 1992, kde byl s pamětníky Osvobozeného divadla i Václav Havel), v Semaforu jsme spolupracovali s panem Suchým a paní Molavcovou při programech k výročí J. Ježka aj. Werichiády se uskutečnily i v Umělecké besedě, kde se odehrála 19. dubna 1927 premiéra Vespoketky (Vest pocket revue je první hra W+V) a na počest této události byl vyhlášen Werichovci - Mezinárodní den srandy, který je každoročně slaven na pražské Kampě.

V Markvartovicích byl postaven werichovský klub Hej rup, kde je ojedinelá výstava „Plakáty a fotografie Osvobozeného divadla“ přístupná veřejnosti i s výkladem kurátora L. Čížkové (prohlídku lze objednat pro skupinu minimálně pěti lidí na čísle 776 162 041). Ojedinelá je tím, že obsahuje nejen spoustu dobových fotografií, ale zejména kompletní soubor barevných kopií plakátů, které byly vydávány ke každé hře V+W Osvobozeného divadla.

Werichovcům byly darovány a svěřeny do péče osobní věci Jana Wericha (myslivecký a lovecký klobouk, rybářský kufřík, boty, skládací sedačka pro rybáře, revolver s koženým nábojovým pásem a nábojnicemi ze hry Don Juan), které jsme zapůjčili k prohlídce do vily na Kampě v Praze, kde Jan Werich bydlel. Tato vila je nyní po rekonstrukci otevřena veřejnosti.

Ale zpátky k Ostravě – tu mám moc rád i přes tu uvítací popílkovou sprchu! Je to chlapské prostředí, kde se ještě drží slovo. A když jsem dělal kulturního referenta ROH, nejlepší partáci bývali z Ostravska. Znal jsem Pražáky, Hradečáky a další, ale partu dávali dohromady vždycky Ostraváci a byla s nimi, jak by řekl Jan Werich, „ukrutná sranda“. Na Ostravsku se cítím jako ryba ve vodě, jako bych se narodil právě tady. Je to město mého srdce.

Autentický příspěvek Karla Bartovského s názvem: „Ostraváci byli vždycky dobrá parta“ - do knihy Ostravské příchody – Příběhy/ Osudy/ Cesty/, Eds. Radovan Lipus, Marina Feltlová, vydáno: Repronis – Ostrava 2011.

Aktualizace pro obecní zpravodaj Markvartovic: Libuše Čížková, květen 2018.

Karel Bartovský zemřel v březnu 2013, ve věku 85 let, je pochován v Markvartovicích, kde bydlel. Svůj život naplnil vrchovatě láskou k lidem, činnorodostí pro veřejnost a velkým humorem. Byl světlem pro ostatní. Celý život bojoval proti „blbosti“ v jakékoliv podobě. Řídil se výrokem Jana Wericha, že nad blbostí se nedá zvítězit, ale vždy se proti ní musí bojovat. Byl zakladatelem sdružení Werichovci, které funguje celostátně i v obci - dodnes. Jeho zásluhou byl postaven v Markvartovicích klub Hej rup jako základna pro kulturně-společenskou činnost Werichovců v obci Markvartovice a okolí. Zasadil se o to, aby v Markvartovicích byla jedna ulice pojmenována jako „Werichova“. „Děkujeme ti, Karle“. Čest jeho památce!

Zapsala Libuše Čížková, nejvrchnější bidelník- Werichovci .

Werichovci v Markvartovicích

Vydává
SKM ČMR, Spolek
zapsaný ve spolk. rejstříku vedený Městským soudem v Praze
oddíl L, vložka 13685, IČ: 693 68 813
Teplická 280/20, 190 00 Praha 9
Neprodejně, určeno jen pro vnitřní potřebu SKM